

Griša Koritnik

Suščeva

Mrzla noč je, mračen dan,
kraka v polju gladni vran,
konec bo vseh ptičjih strun,
ko ničesar ni za kljun.

Letaš v polju — kaj bi tam? —
Okrog hiše — pust je hram...
Srež na veji, plesen v strehi,
brskaj, ptič, po prazni lehi!

Kdaj se spet pomlad prismeje,
da ta hladni svet ogreje?
Kdaj privriska preko trat
mlad orač poljé orat?

Kdaj sejalcu pod rokó
zrnje zablesti zlató:
da bo kakor sončni smeh
zapršalo preko leh?

In bo zrnje kal pognalo
in bo novo žito vstalo:
žito — božji blagoslov
za poljano, kljun in krov.

Griša Koritnik

Zvonček

*Prvi zimo si prespal,
zvonček snežnobel,
prvi se pognal od tal,
v soncu zablesl.*

*Prožno dvigaš se navpik
všek in visok,
kakor iznad fiš zvonik
pod neba obok.*

**Zvon v zvoniku kliče: Čuj,
duša, vzdrami se!
Ti pa, zvonček, oznanjui:
konec je temè ...**